

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Milady Haplové a soudkyně JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Evy Lukotkové ve věci navrhovatele **Ing. J. P.**, proti odpůrci **Magistrátu města Brna**, odboru územního plánování a rozvoje, se sídlem Kounicova 67, 601 67 Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení IMOS development, uzavřený investiční fond, a. s. se sídlem Gajdošova 4392/7, 615 00 Brno, v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, a to změny Územního plánu města Brna, označené Magistrátem města Brna, odborem územního plánování a rozvoje jako „Úprava směrné části Územního plánu města Brna – navýšení IPP při ulici Dusíkova“ ze dne 19. 8. 2011, č. j. MMB/0280315/2011/Krz,

t a k t o :

- I. Opatření obecné povahy – změna Územního plánu města Brna – Úprava směrné části Územního plánu města Brna – navýšení IPP při ulici Dusíkova ze dne 19. 8. 2011, č. j. MMB/0280315/2011/Krz, **s e z r u š u j e** dnem právní moci tohoto rozsudku.
- II. Odpůrce **j e p o v i n e n** nahradit navrhovateli náklady řízení ve výši **3.000 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Návrh:

Návrhem podaným u Krajského soudu v Brně dne 28. 1. 2014 se navrhovatel domáhá zrušení opatření obecné povahy, a to změny Územního plánu města Brna, označené Magistrátem města Brna, odborem územního plánování a rozvoje jako „Úprava směrné části Územního plánu města Brna – navýšení IPP při ulici“ ze dne 19. 8. 2011, č. j. MMB/0280315/2011/Krz. V seznamu provedených úprav je úprava u odpůrce vedena pod označením S 20/11 MČ Brno – Lesná, k. ú., navýšení IPP v části plochy SO – návrh z 1,3 na 2,2 a v části plochy snížení IPP z 1,3 na 1,0, ulice Podstatou napadené změny územního plánu je podle jeho názoru zvýšení limitu využití území, a to regulativu IPP – indexu podlažních ploch za účelem výstavby bytového objektu D obytného souboru Navrhovatel poukázal na Přílohu č. 1 vyhlášky města Brna č. 2/2004, ve znění pozdějších předpisů (Regulativy uspořádání území, Výklad pojmů, bod 9), podle níž IPP vyjadřuje intenzitu využití území, tj. počet m² hrubé podlažní plochy na m² základní plochy.

Navrhovatel uvádí, že je vlastníkem bytové jednotky v obytném souboru, která se sice nenachází přímo na území dotčeném napadenou změnou územního plánu, ke zkrácení práv navrhovatele však došlo výrazným zvýšením limitu využití území na hodnotu IPP ve výši 2,2 za účelem umožnění realizace výstavby osmipatrového bytového domu na pozemcích bezprostředně sousedících s pozemky, na nichž se nachází bytový dům s bytovou jednotkou navrhovatele (vzdálenost cca 50 m). Za účelem prokázání vlastnického práva k bytové jednotce v obytném souboru navrhovatel odkazuje na výpis z katastru nemovitostí, který přiložil v řízení vedeném u zdejšího soudu pod spisovou značkou 66 A 3/2012.

Změna územního plánu se týká území bezprostředně sousedícího s již realizovanou částí obytného souboru, přičemž tyto již zkolaudované domy byly podle názoru navrhovatele umístěny a postaveny v rozporu se stavebními předpisy i s územním plánem města Brna (došlo zde až k sedminásobnému přetížení území z důvodu překročení platných limitů využití území stanovených územním plánem v regulativu IPP – zatímco územní plán obsahoval v době rozhodování příslušných správních orgánů hodnotu IPP 0,6, skutečné zatížení území plochou podlažnosti dosahuje až hodnoty 4,2. Jako důkaz o abnormálním přetížení území navrhovatel předkládá textovou část Územní studie – aktualizace, v níž je konstatováno, že v sídlišti došlo k masivní výstavbě bytových domů bez jakékoliv občanské vybavenosti – je zde deficit 74 míst v mateřských školách, deficit dětských hřišť asi 715 m². V závěrečných doporučeních týkajících se návrhu dostavby sídliště studie konstatuje, že vzhledem k abnormálně velké hustotě zastavění monofunkčními bytovými objekty není již navrhována v území další funkce bydlení. Navrhovatel dále namítá, že bytové domy obytného souboru navíc byly postaveny ve funkční ploše SO, která jejich výstavbu v realizovaném rozsahu neumožňovala, neboť dle územního plánu zde měly převažovat plochy pro obchod, služby a administrativu. Nevhodným situováním bytových domů na pozemky podle názoru navrhovatele nebyly v obytném souboru vytvořeny klidové prostory pro každodenní rekreaci a relaxaci (jak požaduje příloha č. 1 vyhlášky města Brna č. 2/2004 pro umístění objektů, které tvoří blokovou strukturu), ani plochy pro zeleň a dětská hřiště, chybí občanská vybavenost, a to v rozporu s platnými právními předpisy, principy urbanismu

a trvale udržitelného rozvoje. V obytném prostoru dále podle navrhovatele nebyly respektovány metodická doporučení Ústavu územního rozvoje, organizační složky státu poskytující metodickou činnost v oboru územního plánování. Navrhovatel konstatuje, že všechna tato pochybení investora a správních orgánů již nelze napravit, navrhovatel se však podaným návrhem snaží zabránit dalšímu významnému zhoršení kvality bydlení zvýšením limitu využití území, a tím i objemu stavební hmoty a hustoty obyvatel v již nyní abnormálně zatíženém území.

Navrhovatel v průběhu pořizování napadené změny územního plánu nepodal námitky ani připomínky, jelikož je ani podat nemohl. Žádný proces projednávání změny územního plánu totiž neproběhl, když osoba zúčastněná na řízení pouze písemně požádala o změnu územního plánu a odpůrce její žádosti vyhověl a zvýšení limitu využití území zanesl do Územního plánu města Brna.

Navrhovatel ve svém návrhu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013-135, kterým byl zrušen jak rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2012, č. j. 66 A 3/2012-126 (kterým byl zamítnut návrh navrhovatele na zrušení opatření obecné povahy), tak opatření obecné povahy – úprava směrné části Územního plánu města Brna – ze dne 21. 3. 2012, č. j. MMB/0367788/2011/Krz, sp. zn. 4100/OÚPR/MMB/036788/2011 spočívající ve velmi obdobné změně Územního plánu města Brna jako v nyní projednávané věci. Závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v citovaném rozsudku jsou podle názoru navrhovatele použitelné, a to ať už jde o aktivní legitimaci navrhovatele (že vlivy zvýšeného stavebního využití území (IPP) se nepochybně mohou projevit v právní sféře vlastníků bytových jednotek sousedících s územím regulovaným územním plánem (zvýšení počtu obyvatel, aut, nedostatek parkovacích míst, snížení pohody bydlení apod.)), nebo o nesprávné zařazení IPP do směrné části územního plánu a s tím související nezákonnou změnu územního plánu.

Obdobně jako v řízení vedeném pod spisovou značkou 66 A 3/2012 navrhovatel namítá, že limity využití území vyjádřené v regulativech jsou ve smyslu ust. § 29 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „starý stavební zákon“), závaznou částí územního plánu. Dle citovaného ustanovení územně plánovací dokumentace obsahuje závazné a směrné části řešení. Závazné jsou základní zásady uspořádání území a limity jeho využití vyjádřené v regulativech, ostatní části řešení jsou směrné. Územní plán je podle ust. § 43 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) vydáván formou opatření obecné povahy, obdobně se postupuje i při pořizování a vydávání změn územního plánu (§ 55 odst. 2 stavebního zákona). Dle ust. § 6 odst. 5 písm. c) stavebního zákona vydává územní plán v samostatné působnosti zastupitelstvo obce. Změna regulativu IPP jako limitu využití území je tak podle názoru navrhovatele možná pouze změnou územního plánu formou opatření obecné povahy, a to zákonem předepsaným postupem. Navrhovatel namítá, že ke zvýšení IPP – indexu podlažních ploch, jako změně závazné části územního plánu, neměl odpůrce potřebnou pravomoc, a že změna územního plánu byla přijata procesem odporujícím právním předpisům, jelikož jakýkoliv proces projednávání a schvalování změny územního plánu fakticky chyběl. Vážné nedostatky procesu, resp. jeho absence vyloučily navrhovatele z možnosti se procesem změny územního plánu aktivně účastnit, hájit v něm svá práva a oprávněné zájmy, uplatnit proti změně územního plánu své námitky a připomínky. Dle ust. § 188 odst. 3 stavebního zákona se při projednávání a vydání návrhu změny územního plánu

obce, schválené do 31. 12. 2006, postupuje podle tohoto zákona. O úpravě směrné části této dokumentace rozhoduje pro své území obecní úřad, v ostatních případech úřad územního plánování. Při úpravě se postupuje podle dosavadních právních předpisů. Navrhovatel namítá, že pokud kapitola 8 Přílohy č. 1 obecně závazné vyhlášky města Brna č. 2/2004 o závazných částech Územního plánu města Brna, v platném znění, upravuje, že míra stavebního využití je stanovena pro návrhové stavební plochy směrně, toto znění je v rozporu s ust. § 29 odst. 1 starého stavebního zákona, dle kterého jsou limity využití území závaznou částí územního plánu.

Nejvyšší správní soud ve věci vedené pod sp. zn. 1 Aos 2/2013 zrušil napadenou změnu územního plánu ze dne 21. 3. 2012 z důvodu, že v projednávané věci byl IPP nesprávně zařazen do směrné části Územního plánu města Brna. Odpůrce pak při jeho změně provedené napadeným opatřením obecné povahy porušil ust. § 188 odst. 3 věta první stavebního zákona, neboť ke změně použil postup vyhrazený úpravě směrné části územního plánu. Napadené opatření obecné povahy bylo tedy vydáno v rozporu se zákonem. Při svém rozhodování Nejvyšší správní soud vycházel ze závěrů učiněných rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013-116, že IPP je obecným regulativem prostorového uspořádání konkrétního území odrážející jeho možnosti a potřeby, tedy limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné a nemůže být obsaženo ve směrné části. Ke změně IPP (nesprávně obsaženého ve směrné části územního plánu) může dojít pouze postupem podle ust. § 188 odst. 3 stavebního zákona, tj. formou opatření obecné povahy postupem podle ust. § 55 odst. 1 nebo 2, ve spojení s ust. § 43 odst. 4 věta čtvrtá stavebního zákona, a podle ust. § 171 a násl. správního řádu. Závěry ohledně nezákonnosti změny územního plánu z důvodu nesprávně zařazeného IPP do směrné části územního plánu jsou podle názoru plně použitelné i na nyní projednávanou věc.

S ohledem na shora uvedené navrhovatel navrhuje, aby soud dnem vyhlášení rozsudku opatření obecné povahy – změnu Územního plánu města Brna označenou jako Úprava směrné části Územního plánu města Brna (ÚPmB) – navýšení IPP při ulici ze dne 19. 8. 2011, č. j. MMB/0280315/2011/Krz, zrušil, a aby uložil odpůrci povinnost nahradit navrhovateli náklady řízení.

II.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení:

Podáním se dne 7. 3. 2014 oznámila společnost IMOS development, uzavřený investiční fond, a. s. se sídlem Gajdošova 4392/7, 615 00 Brno, že v souladu s vyrozuměním Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2014 bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu ust. § 34 odst. 2 s.ř.s., a to jako vlastník nemovitosti dotčené napadenou změnou územního plánu města Brna.

Osoba zúčastněná na řízení s tvrzeními a právními závěry navrhovatele nesouhlasí. Ohledně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na které ve svém návrhu navrhovatel odkazuje, uvádí, že podala ústavní stížnost, a to jak proti rozsudku ze dne 14. 11. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013-135, tak proti usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013-116. Jelikož o ústavní stížnosti nebylo do dne podání vyjádření rozhodnuto,

osoba zúčastněná na řízení navrhuje, aby soud do doby, než bude o ústavní stížnosti rozhodnuto, řízení přerušil.

Osoba zúčastněná na řízení uvádí, že je podnikající právnickou osobou v oblasti stavebních developerských projektů a napadená úprava směrné části územního plánu byla přijata na jeho žádost s ohledem na plánovaný stavební projekt. Konstatuje, že vzhledem k dosavadní zcela konstantní a nezpochybňované praxi nemohla předpokládat, že by jí iniciovaný a odpůrcem následně realizovaný postup přijetí předmětné změny územního plánu měl být procesně vadný, a naopak zcela legitimně očekávala, že právě odpůrce je z pozice orgánu vykonávající státní správu příslušným k přijetí dané změny na základě jím provedeného odborného posouzení. Oprávněnost takového očekávání plyne pak i z elementárních principů právního státu a norem ústavního pořádku. Důsledkem situace, kdy Nejvyšší správní soud „najednou“ dospěje k závěru o nutnosti přijímat úpravy směrných částí územních plánů formou opatření obecné povahy, přičemž odlišný postup je důvodem zrušení přijaté změny územního plánu, je totiž právě zásadní a protiústavní narušení právní jistoty zúčastněné osoby s následnými porušeními jejích dalších ústavních práv. Způsob, jakým Nejvyšší správní soud v dané věci rozhodl, pak podle osoby zúčastněné na řízení založil zjevnou nerovnost v ochraně vlastnických práv navrhovatele na jedné straně a osoby zúčastněné na řízení na straně druhé. Nejvyšší správní soud totiž vůbec nezkoumal, zda územní plán v dané podobě a s daným IPP skutečně jakkoliv zasahuje do práv navrhovatele. Zrušení opatření obecné povahy je na místě pouze v případě prokázaného skutečného materiálního zásahu do konkrétních práv a naopak nikoli v případě pouze formálního nebo procesního pochybení, z něhož žádné negativní důsledky v materiálním smyslu nevyplynuly. Osoba zúčastněná na řízení uvádí, že při přípravě a realizaci svého podnikatelského záměru postupovala v celém dosavadním procesu úprav směrné části územního plánu v dobré víře v dosavadní aplikační praxi, která vycházela z pojetí indexu podlažních ploch jako součásti směrné části územního plánu. Současná změna judikatury by proto neměla být kladena k její tíži. Závěrem konstatuje, že navrhovatel neuvedl a nedoložil, do jakých jeho práv mělo být samotným zvýšením IPP zasaženo a z čeho mu tato práva vyplývají. Naopak má za to, že jakákoliv hodnota IPP sama o sobě do práv navrhovatele nijak nezasahuje a ani zrušení opatření obecné povahy by nijak fakticky pohodu bydlení navrhovatele nezlepšilo.

Osoba zúčastněná na řízení z uvedených důvodů navrhuje, aby soud návrh na zrušení opatření obecné povahy zamítl.

III.

Podnět na přezkum opatření obecné povahy

Dne 14. 3. 2014 vyrozuměl odpůrce soud o tom, že na Krajský úřad Jihomoravského kraje byl podán podnět k přezkoumání napadeného opatření obecné povahy podle ust. § 174 odst. 2, potažmo § 94 a násl. správního řádu. Z tohoto důvodu soud usnesením ze dne 27. 3. 2014, č. j. 66 A 1/2014-55 řízení podle ust. § 48 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) přerušil, a to do skončení řízení o podnětu k přezkumu napadeného opatření obecné povahy Krajským úřadem Jihomoravského kraje.

Dne 4. 6. 2014 bylo zdejšímu soudu doručeno sdělení Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 13. 5. 2014 k podnětu na přezkum úpravy směrné části Územního plánu. Krajský úřad v citovaném sdělení konstatoval, že úplné znění závazné části Územního plánu města Brna bylo schváleno Zastupitelstvem města Brna na zasedání konaném dne 9. 12. 2003 a 10. 12. 2003, podle § 84 odst. 2 písm. 1) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, § 29 odst. 3 starého stavebního zákona a ve smyslu ustanovení Statutu města Brna a publikováno formou obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 2/2004, o závazných částech ÚPmB. Index podlažní plochy vyjadřuje podle přílohy k vyhlášce „intenzitu využití území“. V části 8. Přílohy k vyhlášce je uvedeno, že „míra stavebního využití vyjádřená indexem podlažní plochy (IPP) ve výkresu Plán využití území 1:5 000 je stanovena pro návrhové stavební plochy směrně s tím, že proces úpravy směrných částí ÚPmB je popsán v 8. čl. vyhlášky“. Článek 8.1 citované vyhlášky stanoví, že o úpravách směrné části rozhoduje ve smyslu § 31 odst. 3 „starého“ stavebního zákona pořizovatel, tj. Magistrát města Brna, odbor územního plánování a rozvoje.

Krajský úřad dále uvedl, že otázka přezkumu úpravy směrné části územních plánů vydaných před 1. 1. 2007 byla řešena Ministerstvem pro místní rozvoj ČR (dále jen „MMR“), přičemž MMR (jako orgán vykonávající metodickou činnost) po prostudování judikatury Nejvyššího správního soudu konstatuje, že existují případy, kdy je určitý správní akt (z materiálního hlediska) opatřením obecné povahy a je soudně přezkoumatelný podle soudního řádu správního, a současně není (z hlediska formálního) opatřením obecné povahy přezkoumatelným podle správního řádu. MMR jako metodický orgán je v případě „přezkumu úpravy směrné části“ toho názoru, že z hlediska aplikace správního řádu (a případného přezkumného řízení podle správního řádu) převažuje formální pojetí vydaného správního aktu. Správní orgány nejsou zmocněny, aby určité správní akty pokládaly za opatření obecné povahy „jen“ pro účely přezkumného řízení podle správního řádu, jestliže se při jejich vydání podle ustanovení části šesté správního řádu nepostupovalo a ani se za opatření obecné povahy nepovažují podle přechodných ustanovení stavebního zákona.

Krajský úřad se ztotožnil se závěrem MMR, že v přezkumném řízení se mají přezkoumávat jako opatření obecné povahy jen takové správní akty, které byly (a měly být) jako opatření obecné povahy postupem podle správního řádu vydány. Dle ustanovení § 188 odst. 3 stavebního zákona „při projednání a vydání návrhu změny územního plánu obce, regulačního plánu nebo územně plánovací dokumentace sídelního útvaru nebo zóny schválené do 31. prosince 2006 postupuje podle tohoto zákona. O úpravě směrné části této dokumentace rozhoduje pro své území obecní úřad, v ostatních případech úřad územního plánování. Při úpravě se postupuje podle dosavadních právních předpisů.“ Z uvedeného textu stavebního zákona je zřejmé, že změna je od 1. 1. 2007 vydávána jako opatření obecné povahy a lze ji tedy přezkoumávat ve smyslu správního řádu. Z poslední věty ustanovení § 188 odst. 3 stavebního zákona je naopak zřejmé, že úprava směrné části se nevydává jako opatření obecné povahy, ale postupuje se ve smyslu „starého“ stavebního zákona, účinného do 31. 12. 2006.

Krajský úřad dospěl k závěru, že dle platné legislativy nemá zákonné zmocnění posuzovat úpravu směrné části územního plánu obce či územního plánu sídelního útvaru v přezkumném řízení, proto neshledal důvody k zahájení přezkumného řízení.

V návaznosti na doručení předmětného sdělení krajského úřadu vydal soud dne 7. 7. 2014 usnesení č. j. 66 A 1/2014 – 62, že se v řízení pokračuje.

IV. Vyjádření odpůrce:

Odpůrce ve vyjádření k návrhu na zrušení opatření obecné povahy ze dne 28. 5. 2014 vyslovil nesouhlas s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013-116, který rozhodoval v právní otázce, která je zásadní i pro posouzení nyní projednávaného případu, a namítl, že tímto rozhodnutím došlo k porušení práva. Pokud soud dospěl k závěru, že institut IPP, zavedený a popsáný jako součást směrné části v kapitole 8. Přílohy č. 1 obecně závazné vyhlášky města Brna č. 2/2004, měl být kvalifikován jako limit využití území ve smyslu ust. § 29 starého stavebního zákona, a jako takový měl být zařazen mezi závazné části územního plánu, pak podle názoru odpůrce soud vyhodnocuje nikoli žalobou napadenou úpravu směrné části, ale správnost a zákonnost věcného řešení územního plánu města Brna (kvalifikace a zařazení regulativů) z roku 2004, resp. 1994 – specificky kapitoly 8. Přílohy č. 1 obecně závazné vyhlášky č. 2/2004, která míru stavebního využití explicitně kvalifikuje a zařazuje jako směrnou část. Odpůrce je toho názoru, že toto přezkoumání správnosti či nesprávnosti kvalifikace a rozčlenění závazné a směrné části v územním plánu však již není možné vzhledem k uplynutí příslušných lhůt pro přezkoumání územního plánu dle ust. § 101b odst. 1 s. ř. s. Odpůrce má za to, že Nejvyšší správní soud tímto způsobem obchází zákon, a krajský soud by toto porušení práva neměl akceptovat a opakovat.

Odpůrce dále uvádí, že jestliže soud vyslovil, že správní orgán vydáním opatření obecné povahy v podobě úpravy směrné části porušil zákon, úřad územního plánování podle zákona u směrné části ani nemohl postupovat způsobem, který požaduje soud. S ohledem na znění čl. 2 Ústavy ČR a ust. § 188 odst. 3 stavebního zákona podle názoru odpůrce nesměl úřad postupovat jinak, než úpravou směrné části. Pokud soud dovozuje jiné závěry, než které plynou ze znění zákona a vyhlášky o závazných částech ÚPmB, jedná se podle odpůrce o úvahu neústavní a nezákonnou a o úvahu v přímém rozporu s psaným právem způsobující fatální nepředvídatelnost práva. Odpůrce má za to, že takový postup výrazným způsobem ohrožuje a narušuje právní jistotu jakožto základní znak fungujícího právního státu. Odpůrce uvádí, že úřadu územního plánování po právní a kompetenční stránce nepřísluší oprávnění po 20 letech pouhým výkladem dnes již neplatného a neúčinného zákona (§ 29 starého stavebního zákona) jen na základě úvahy o nesprávném dřívějším zařazení kvalifikovat jednotlivé části platného a účinného územního plánu zcela odchylně od výslovného řešení v ÚP a pouhým výkladem přehodnocovat části zařazené v územním plánu explicitně po dobu 20 let do směrné části. Dovožovat výkladem, že některé části územního plánu neměly být součástí směrné části, a proto se s nimi po 20 letech musí nakládat jako se závaznými, v rozporu s psaným právem a se závažnými právními důsledky, se odpůrci jeví jako neudržitelný zásah do bazálních právních jistot psaného práva. Vzhledem k tomu, že návrh na zrušení opatření obecné povahy je opřen o prakticky totožné důvody jako v citovaném případě, považuje odpůrce předkládání jakékoli jiné argumentace za nadbytečné a procesně neekonomické.

Z výše uvedených důvodů odpůrce navrhuje, aby soud návrh na zrušení opatření obecné povahy zamítl.

V.

Účinnost opatření obecné povahy č. 3/2014 - Změna Územního plánu města Brna „Aktualizace ÚPmB“

Dne 18. 8. 2014 bylo soudu doručeno podání navrhovatele informující o nabytí účinnosti opatření obecné povahy č. 3/2014 - Změna Územního plánu města Brna Aktualizace ÚPmB“. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že za této situace nelze rozhodnout ve věci návrhu na zrušení opatření obecné povahy vedené pod sp. zn. 66 A 1/2014, navrhuje navrhovatel v této věci přerušení řízení, a to do doby rozhodnutí Krajského soudu v Brně o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy č. 3/2014 podaném navrhovatelem dne 18. 8. 2014.

Usnesením ze dne 19. 8. 2014, č. j. 66 A 1/2014 - 68 bylo řízení v předmětné věci dle ust. § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. přerušeno, a to do doby rozhodnutí Krajského soudu v Brně ve věci návrhu navrhovatele na zrušení části opatření obecné povahy č. 3/2014, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 66 A 5/2014.

Dne 23. 1. 2015 vydal Krajský soud v Brně rozsudek č. j. 67 A 15/2014-551, kterým bylo opatření obecné povahy č. 3/2014 – Změna Územního plánu města Brna „Aktualizace ÚPmB“ – vydané Zastupitelstvem města Brna dne 17. 6. 2014, dnem vyhlášení rozsudku zrušeno, a to jako celek (vyjma části týkající se změny funkčních ploch z funkční plochy bydlení na plochu smíšenou obytnou na pozemcích p. č. 2134 a p. č. 2135 v k. ú., ve vztahu k níž byl návrh na zrušení opatření obecné povahy odmítnut). Jelikož návrh na zrušení opatření obecné povahy v řízení vedeném pod sp. zn. 66 A 5/2014 směřoval proti části téhož opatření obecné povahy, zrušením předmětného opatření obecné povahy odpadl předmět řízení. Usnesením ze dne 9. 2. 2015, č. j. 66 A 5/2014-140 proto Krajský soud v Brně ve výroku I. návrh navrhovatele na zrušení části opatření obecné povahy č. 3/2014 - Změna Územního plánu města Brna „Aktualizace ÚPmB“ vydaného Zastupitelstvem města Brna dne 17. 6. 2014 odmítl.

V návaznosti na vydání rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. 66 A 5/2014 vydal soud dne 25. 2. 2015 ve věci vedené pod č. j. 66A 1/2014-72 usnesení, že se v řízení pokračuje.

V důsledku zrušení opatření obecné povahy č. 3/2014 - Změna Územního plánu města Brna „Aktualizace ÚPmB“ vydaného Zastupitelstvem města Brna dne 17. 6. 2014 jako celku soudem se obnovil předchozí právní stav, který byl dán napadenou změnou územního plánu ze dne 19. 8. 2011 („Úprava směrné části Územního plánu města Brna – navýšení IPP při ulici“). Soudu proto za této situace nic nebránilo přistoupit k vlastnímu soudnímu přezkumu napadené změny územního plánu.

VI.

Při posouzení věci vycházel Krajský soud v Brně z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Napadené opatření obecné povahy – změnu Územního plánu města Brna označenou jako „Úprava směrné části Územního plánu města Brna – navýšení IPP při ulici“ ze dne 19. 8. 2011, č. j. MMB/0280315/2011/Krz krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 7, § 101a a násl. s.ř.s., v mezích uplatněných návrhových bodů, ověřil přitom z úřední povinnosti pravomoc a působnost odpůrce k vydání územního plánu, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy, přičemž dospěl k závěru, že návrh je důvodný.

O návrhu rozhodl krajský soud v souladu s § 51 odst. s.ř.s. bez nařízení jednání, když obě strany s tímto postupem vyslovily souhlas.

Před samotným posouzením návrhu na zrušení opatření obecné povahy se krajský soud zabýval splněním procesních podmínek řízení, jakožto základním předpokladem soudního přezkumu opatření obecné povahy, kterým je samotná existence tohoto opatření napadeného návrhem, aktivní procesní legitimace navrhovatele a pasivní procesní legitimace odpůrce.

O existenci opatření obecné povahy soud v daném případě nemá pochyb. Napadená změna územního plánu města Brna spočívala v úpravě směrné části územního plánu, a to v části funkční plochy SO – návrh v navýšení indexu podlažních ploch (IPP) 1,3 na 2,2 a v části plochy ke snížení IPP z 1,3 na 1,0. Soud vyšel jednak z nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07, v němž se Ústavní soud v případě směrných částí územního plánu postavil na stanovisko akcentující tzv. materiální pojetí opatření obecné povahy („*směrná část územního plánu může, ale také nemusí být opatřením obecné povahy. Záleží na tom, zda v konkrétním případě směrná část územního plánu, resp. její změna, skutečně má materiální prvky*“), jednak z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013-116, dostupné na www.nssoud.cz. V této věci, skutkově i právně téměř identické s věcí nyní projednávanou (návrh téhož navrhovatele na zrušení úpravy směrné části územního plánu spočívající rovněž v navýšení IPP), Nejvyšší správní soud mimo jiné vyslovil závěr, že „*index podlažní plochy je obecným regulativem prostorového uspořádání území, tj. limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné; na tom nic nemění ani to, že tento index byl nesprávně zařazen do směrné části územního plánu (§ 29 odst. 1 starého stavebního zákona).... Obsahuje-li územní plán obce či jeho změny nesprávně obecný regulativ prostorového uspořádání území stanovený indexem podlažní plochy ve své směrné části, lze je napadnout návrhem na zrušení opatření obecné povahy podle ust. § 101a a násl. s.ř.s.*“

Pokud jde o podmínku aktivní legitimace navrhovatele, soud konstatuje, že aktivní procesní legitimace je v souladu s § 101a odst. 1 s.ř.s. dána již pouhým tvrzením navrhovatele, že byl na svých právech krácen opatřením obecné povahy. Navrhovatel tedy musí logicky konsekvantně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. V případě územních plánů musí navrhovatel především plausibilně tvrdit, že existuje vztah mezi jeho právní sférou a územím, jež je územním plánem

regulováno, a dále musí tvrdit, že dotčení je z povahy věci myslitelné právě danou formou právní regulace, tj. územním plánem s jeho předmětem, obsahem a způsobem regulace. Aktivní procesní legitimaci může mít i navrhovatel, který má vlastnické právo nebo jiné absolutní právo k nemovitosti sousedící s územím regulovaným územním plánem, který by mohl být dotčen určitou aktivitou, jejíž vlivy se významně projeví i na jeho nemovitosti (např. exhalacemi, hlukem, zápachem apod.) nebo které povedou k významnému snížení hodnoty jeho majetku (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publikované pod č. 1910/2009 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).

V daném případě navrhovatel v návrhu na zrušení opatření obecné povahy tvrdí, že zvýšením IPP dojde v důsledku zvýšení míry stavebního využití v již nyní abnormálně přetíženém území k podstatnému zhoršení kvality bydlení (zvýšení počtu obyvatel, aut, nedostatek parkovacích míst, apod.). Náhledem do katastru nemovitostí soud zjistil, že navrhovatel má ve společném jmění manželů bytovou jednotku č. v budově č. p., v k. ú. a podíl na společných částech domu a pozemku,, přičemž budova, v níž se nachází tato bytová jednotka, je vzdálena vzdušnou čarou cca 50 metrů od plochy dotčené napadenou změnou územního plánu (navýšením IPP). Soud má za to, že vlivy zvýšeného stavebního využití se mohou v právní sféře navrhovatele jako vlastníka bytové jednotky vzdálené jen několik desítek metrů od dotčené plochy nepochybně projevit. Může se přitom jednat jak o vlivy ze stavební činnosti (hluk, prach, exhalace...), tak o vlivy stavební činnosti následující (v závislosti na konkrétním realizovaném záměru – zvýšení počtu obyvatel, aut, nedostatek parkovacích míst, snížení pohody bydlení apod.) (srov. navrhovatelem i odpůrcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013-135, dostupný na www.nssoud.cz). Soud proto uzavírá, že i v nyní projednávané věci je navrhovatel aktivně procesně legitimován k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy.

Pokud jde o podmínku pasivní legitimace, zde je třeba poznamenat, že podle § 101a odst. 3 s. ř. s. je odpůrcem v případě návrhu na zrušení opatření obecné povahy ten, kdo vydal opatření obecné povahy, jehož zrušení nebo zrušení jeho části je navrhováno. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v již citovaném usnesení ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013-116 dospěl k závěru, že v případě návrhu na zrušení úpravy směrné části územního plánu je odpůrcem ten, kdo úpravu směrné části provedl, tj. dle ust. § 188 odst. 3 stavebního zákona obecní úřad, případně úřad územního plánování. V projednávané věci je tak odpůrcem Magistrát města Brna, který zvýšení IPP provedl.

Na základě výše uvedeného krajský soud konstatoval splnění všech procesních podmínek řízení a mohl přistoupit k soudnímu přezkumu souladu opatření obecné povahy se zákonem, pro který vymezil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, publikovaném pod č. 740/2006 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, tzv. algoritmus (test) soudního přezkumu.

Jde o jednotlivé na sebe navazující kroky, které představují logickou sekvenci řešení relevantních otázek, jimiž se soud zabývá při zkoumání důvodnosti návrhu. V prvním kroku soud zkoumá, zda napadené opatření obecné povahy bylo vydáno orgánem, který k tomu měl pravomoc. V druhém kroku se soud zabývá, zda orgán, který opatření vydal, nepřekročil zákonem stanovené meze své působnosti (věcné, osobní, prostorové a časové). V dalších krocích pak soud posuzuje zákonnost postupu odpůrce při vydávání napadeného opatření

obecné povahy a otázky obsahového souladu napadeného opatření obecné povahy se zákonem (hmotněprávními předpisy), a zkoumá i soulad opatření obecné povahy se zásadou proporcionality.

Ve světle výše uvedeného přistoupil krajský soud k přezkoumání napadeného opatření obecné povahy – územního plánu, přičemž je zřejmé, že první dva kroky algoritmu činí vzhledem k jejich obsahu z úřední povinnosti.

Co se týče pravomoci odpůrce, navrhovatel namítá, že změna regulativu IPP jako limitu využití území je možná pouze změnou územního plánu formou opatření obecné povahy, a to v samostatné působnosti zastupitelstvem obce, a že odpůrce tak neměl k navýšení IPP jako změně závazné části územního plánu potřebnou pravomoc. V již citovaném usnesení ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013-116 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve shodě s názorem navrhovatele vyslovil, že IPP je skutečně limitem využití území, jehož vymezení je závazné. Současně však k otázce pravomoci, resp. nicotnosti napadeného opatření obecné povahy z důvodu nedostatku pravomoci odpůrce uvedl, že „*skutečnost, že se zákonem založená pravomoc magistrátu k provedení takové úpravy v projednávané věci odvíjí z nesprávného směrného vymezení IPP v územním plánu, nemá za následek nicotnost takového aktu, ale pouze jeho nezákonnost. Jinými slovy, nedojde-li zákonem stanoveným způsobem ke zrušení či změně nesprávně vymezené směrné části územního plánu, pak tato nadále platí, byť je vadná. Budou-li však hodnoty IPP v budoucnu měněny, musí tak být učiněno pouze formou opatření obecné povahy.*“ Soud konstatuje, že otázku pravomoci k vydání úpravy směrné části územního plánu nelze hodnotit podle toho, zda míra stavebního využití území vyjádřená indexem podlažní plochy měla být obsažena v závazné nebo ve směrné části územního plánu. Je naopak třeba vycházet z toho, že předmětem řízení je v daném případě úprava směrné části územního plánu, k jejímuž vydání byl v souladu s ust. § 188 odst. 3 stavebního zákona zmocněn Magistrát města Brna. Nedostatek pravomoci odpůrce proto soud neshledal.

Další krok v algoritmu přezkumu pak spočívá v posouzení otázky, zda daný orgán při vydávání napadeného opatření obecné povahy (tedy při realizaci své pravomoci) nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti. Rozlišovat je přitom třeba zejména působnost věcnou (okruh věcných oblastí, v rámci kterých vykonává svoji pravomoc), působnost osobní (okruh osob, vůči kterým působí), působnost prostorovou (na jakém území vykonává svoji pravomoc) a za určitých okolností též působnost časovou (ta přichází do úvahy pouze v situaci, kdy má daný orgán stanovené období, ve kterém může svoji pravomoc vykonávat). K tomu postačuje ze strany zdejšího soudu konstatovat, že ani v této otázce nebylo zjištěno žádného pochybení; ostatně navrhovatel překročení působnosti nenamítal.

Soud však shledal důvodnou námitku nezákonného postupu při změně územního plánu.

V daném případě nebylo mezi navrhovatelem a odpůrcem sporné, že se napadená změna územního plánu týkala územního plánu schváleného před účinností nového stavebního zákona, tj. před 1. 1. 2007.

Podle ust. § 188 odst. 3 stavebního zákona se při projednání a vydání návrhu změny územního plánu obce schváleného do 31. prosince 2006 postupuje podle tohoto zákona. O úpravě směrné části této dokumentace rozhoduje pro své území obecní úřad, v ostatních

případech úřad územního plánování. Při úpravě se postupuje podle dosavadních právních předpisů. Skutečnost, zda se provedená změna územního plánu týká jeho závazné či směrné části je zcela zásadní pro určení způsobu, jakým lze po 1. 1. 2007 měnit územní plán schválený před tímto dnem.

Jak vyplývá z již opakovaně citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013-116, od jehož závěrů nemá ani zde soud důvod se jakkoli odchýlovat, „obsah závazné části územního plánu je velmi obecně vymezen v § 29 starého stavebního zákona: „Závazné jsou základní zásady uspořádání území a limity jeho využití, vyjádřené v regulativech, ostatní části jsou směrné“. Z důvodové zprávy k tomuto ustanovení (dostupné na www.psp.cz, digitální repozitář, FS ČSSR 1971-1976, sněmovní tisk č. 112) vyplývá, že ve stavebním zákoně nelze vzhledem ke značným rozdílům v podmínkách různých území řešených v územně plánovací dokumentaci stanovit obligatorně části řešení, které je nutno považovat vždy za závazné. Příslušné rozhodnutí je proto ponecháno na schvalujícím orgánu s tím, že v prováděcím předpise bude vymezeno, které části mají nebo mohou být minimálně schváleny jako závazné nebo směrné u jednotlivých druhů územně plánovací dokumentace. Pokud je nutno vzhledem ke změnám v rozvoji území změnit nebo doplnit územně plánovací dokumentaci, je to možné u závazně schválených částí pouze po předchozím projednání podle zásad platných pro původní návrh a po schválení tím orgánem, který schválil původní dokumentaci. V souladu s § 18 vyhlášky č. 135/2001 Sb., o územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci, musí závazná část územního plánu obce obsahovat zejména „urbanistickou koncepci, využití ploch a jejich uspořádání, vymezení zastavitelného území, omezení změn v užívání staveb, zásady uspořádání dopravního, technického a občanského vybavení, vymezení územního systému ekologické stability, limity využití území, plochy přípustné pro těžbu nerostů, vymezení ploch pro veřejně prospěšné stavby a pro provedení asanačních nebo asanačních úprav“. IPP podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu „vyjadřuje intenzitu využití území (např. z hlediska utváření charakteru území, možného zatížení technické infrastruktury apod.), tj. počet m² hrubé podlažní plochy na m² základní plochy. Stanovuje se za účelem regulace zástavby, aby nedošlo k překročení únosné míry zatížení území a aby byly zajištěny urbanistické hodnoty. IPP tak ve svých důsledcích vyjadřuje maximálně přípustnou hustotu budoucí zástavby či maximálně přípustnou výšku plánovaných staveb na určité ploše. To, jaké hodnoty IPP jsou pro určité plochy vymezeny, nemá být důsledkem nahodilosti či individuálních zájmů jednotlivých vlastníků nemovitostí nacházejících se v regulovaném území. Hodnota IPP se má odvíjet od charakteru celkové zástavby, poměru nezastavěných ploch vůči zastavěným, dosavadní výšky staveb, jakož i jiných specifických faktorů. Míra využití území významně ovlivňuje, jak velká stavba a s jakou podlažní plochou může být v daném území umístěna. Zvýší-li se IPP pro určitou plochu, znamená to, že tato plocha může být zastavěna daleko hustěji, popřípadě stavbami podstatně vyššími, než bylo dosud předpokládáno.“

Index podlažní plochy, včetně jeho konkrétní hodnoty, tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu „není ničím jiným než obecným regulativem prostorového uspořádání konkrétního území odrážející jeho možnosti a potřeby, tedy limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné. S ohledem na jeho podstatu i význam je podle okolností možné, že může zasáhnout do vlastnických práv k nemovitostem nacházejícím se na daném území. Jeho vymezení proto nelze vyhradit směrné části územního plánu a měnit jej pouze jednoduchým a v zásadě neveřejným procesem na základě individuálně podané žádosti. Ostatně to, že limity

území musí být v územním plánu vymezeny závazně, stanoví jak § 29 starého stavebního zákona, tak § 18 jeho prováděcí vyhlášky. Na tomto závěru nic nemění ani to, že v projednávané věci byl tento index nesprávně zařazen do směrné části územního plánu.

Podle § 188 odst. 3 nového stavebního zákona mohou být závazné části územního plánu měněny pouze způsobem popsaným v novém stavebním zákoně, tj. formou opatření obecné povahy. Mohou-li tedy být závazné části územního plánu po 1. 1. 2007 měněny pouze formou opatření obecné povahy podle příslušných ustanovení nového stavebního zákona, nepřísluší stanovení IPP či jeho změna orgánu, který je novým stavebním zákonem oprávněn pouze k úpravě směrné části územního plánu. Nesprávné směrné vymezení IPP nemůže mít za následek to, že se na takovou část územního plánu bude nadále po právu hledět jako na jeho směrnou část se všemi z toho vyplývajícími zákonnými důsledky. Nové vymezení limitu využití území mj. indexem podlažní plochy či změna hodnot již existující regulace je proto možná pouze postupem dle § 188 odst. 3, věta první nového stavebního zákona, tedy formou opatření obecné povahy; věta druhá a třetí citovaného ustanovení se pro tyto případy neuplatní.“

Pokud odpůrce s těmito závěry Nejvyššího správního soudu nesouhlasí, jelikož nevyhodnocují napadenou úpravu směrné části územního plánu, ale správnost a zákonnost věcného řešení (kvalifikaci a zařazení regulativů), a pokud namítá, že toto přezkoumání již není možné vzhledem k uplynutí lhůt pro přezkoumání územního plánu podle ust. § 101b odst. 1 s.r.s., soud tyto námitky neshledal důvodnými, jelikož důvodem zrušení úpravy směrné části územního plánu nebylo nesprávné zařazení regulativů IPP do směrné části územního plánu, ale až následný nezákonný postup odpůrce při jeho změně. Soud se neztotožňuje ani s tvrzením odpůrce, že závěry Nejvyššího správního soudu jsou v rozporu s právní jistotou a předvídatelností práva. Soud je naopak toho názoru, že pokud index podlažní plochy není svou podstatou ničím jiným než obecným regulativem prostorového uspořádání konkrétního území, tedy limitem využití území, nelze na něj nahlížet jako na směrnou část územního plánu se všemi z toho plynoucími důsledky (zejména co se týče procesu případných změn této části územního plánu) jen proto, že byl v minulosti nesprávně právě do směrné části zařazen. Takovýto výklad by byl totiž zcela v rozporu s výslovným zněním zákona, a to zejména s ust. § 29 zákona č. 50/1976 Sb. (starého stavebního zákona), ve spojení s ust. § 18 prováděcí vyhlášky, podle nichž limity území musí být v územním plánu vymezeny závazně, ve spojení s ust. § 188 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož mohou být závazné části územního plánu měněny pouze postupem podle tohoto zákona, tj. formou opatření obecné povahy.

K argumentaci osoby zúčastněné na řízení, že rozhodnutími Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 AOS 2/2013 bylo narušeno jeho legitimní očekávání a důvěra ve správnost dosavadní praxe orgánů veřejné moci, lze konstatovat, že tutéž argumentaci osoba zúčastněná na řízení uplatnila rovněž ve své ústavní stížnosti podané proti oběma citovaným rozhodnutím. Proto soud jen ve stručnosti odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 56/13, kterým byla jeho ústavní stížnost jako zjevně neopodstatněná odmítnuta, a kde Ústavní soud k této námitce uvedl, že „stěžovatel si především musel být vědom toho, že předmětná úprava směrné části územního plánu je napadnutelná oprávněným prostředkem ve správním soudnictví dle soudního řádu správního a že tedy nemusí být konečná. Nedošlo tak k porušení práva stěžovatele na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1, resp. odst. 2 Listiny.“

Soud uzavírá, že v projednávané věci byla stejně jako v případě řešeném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 AOs 2/2013 míra stavebního využití území vyjádřená indexem podlažní plochy (IPP) nesprávně zařazena do směrné části Územního plánu města Brna (s odkazem na část 8. přílohy č. 1 k vyhlášce č. 2/2004). Odpůrce pak při jeho změně provedené napadeným opatřením obecné povahy porušil ust. § 188 odst. 3 věta první stavebního zákona, neboť ke změně indexu podlažní plochy nedošlo formou opatření obecné povahy postupem podle ust. § 55 odst. 1, 2 ve spojení s ust. § 43 odst. 4 věta čtvrtá stavebního zákona, a podle ust. § 171 a násl. správního řádu, tedy mimo jiné za účasti dotčených osob a po poměření soukromého zájmu investora na straně jedné a zájmu veřejného na straně druhé. Napadené opatření obecné povahy tedy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem, a proto soudu nezbylo, než jej postupem podle ust. § 101d odst. 2 věta první s.ř.s. zrušit, a to ke dni právní moci tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Jelikož navrhovatel měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že náklady navrhovatele tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Tuto částku je odpůrce povinen uhradit navrhovateli ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, právo na náhradu nákladů tak tato osoba nemá.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě 2 týdnů ode dne doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. února 2015

JUDr. Milada Haplová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová